

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΠΕΝΕ ΝΤΩΜΙΕΡ

Ο ΧΩΡΙΣΜΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, 30 ετών.
ΡΕΝΑ, 25 ετών.

(Σε μία φτωχική καμαρούλα, η Ρένα κάθεται και φάει. Είπε βράδυ. Σε λίγο μπαίνει ο Φραγκίσκος).

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.— Καλησπέρα, Ρένα!

ΡΕΝΑ.— Ω, Φραγκίσκο, είσαι σού, καλησπέρα! Τι χαρά!... Δεν περιμένα ν'αφής άποψε!

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.— Νά που ήρθα.

ΡΕΝΑ.— Μά γιατί δεν με φιλείς άποψε πάντα;

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. (με κάποια ασητηρότητα).— Ρένα!

ΡΕΝΑ.— Τι ήθος είνε αυτό; Τι σου έχω κάνει; Βέβαια, θέλεις ν' άστεινθής... Δεν εν' έτσι; Μου κάνεις τόν αίσθητο για να με περάξής... (Πηγαίνει κοντά του). Φραγκίσκο!... Ζωή μου!... Χαρά μου!... (Θέλει να τόν αγκαλιάσει. Ο Φραγκίσκος την σπρώχνει). Φραγκίσκο!... Μά, πές μου επί τέλους, τί έχεις άποψε; Θεέ μου! Δεν μ' αγαπάς, πιά!...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.— Ακουσέ με, Ρένα... Ακουσέ με, με ψυχραιμία...

ΡΕΝΑ.— Θεέ μου!... Λέγε... Λέγε λοιπόν.
ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. (άποφασιστικά).— Πρέπει να μου επιστρέψης τα γράμματά μου. Όλα τα γράμματά του σου έχω στείλει ως σήμερα.

ΡΕΝΑ.— Θεέ μου!... Τι είπες, Φραγκίσκο; Μιλάς σοβαρά; Μά γιατί!... Γιατί!... Τι συμβαίνει; Πές μου... Μήπως... Μήπως παντρεύομαι!... Μά όχι, όχι, δεν είνε δυνατός αυτό.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.— Αυτό είνε, Ρένα. Έπρεπε να τό έξης εν' όλην σου. Όα χωρίζω μία μέρα. Δεν μπορώ να σε κάμω γυναίκα μου.

ΡΕΝΑ. (άπελπισμένα).— Φραγκίσκο!... Μου τό λές αυτό έτσι ήσυχά-ήσυχά!... Θεέ μου!... Μά έχεις δίκιο. Έσύ, ο γιος ενός μεγάλου βιομηγάνου, να πάρης μία φτωχή κοπέλα σαν ήμενα!... Έχεις δίκιο... Στά παραθύρια μόνο τά βασιλόπουλα παντρεύονται με τις βοσκοπούλες. Στην πραγματικότητα, όταν τις χορτάσουν άρεχτά τις βοσκοπούλες τά βασιλόπουλα, τί εγκαταλείπουν μέσα σε μία στιγμή... Κι όσος ως χτες σου όρκιζόσουν ότι μ' αγαπάς. Και τά γράμματά σου είνε γεμάτα τρυφερά λόγια...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.— Ρένα, εν σιωπά πάντα. Αλλά... βλέπεις... ή κοινωνικές ήθροσεύσεις... ή θέλησης των γονέων μου... τό μέλλον...

ΡΕΝΑ.— Ναι, ναι, καταλαβαίνω. Για όύ αυτά άξίζει να ήθισαστή ή καρδιά μιάς φτωχής γυναίκας. Τι είνε μία καρδιά μπροστά σ' όλα αυτά; Έχεις δίκιο... (Κλαίει).

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.— Ρένα, μην κλάεις. Έγώ, ξέρεις, πάντα ήμουν πρόθυμος να σε βοηθήσω. Έσύ δεν ήθελες. Μά τώρα... τώρα πρέπει να δεχτής κάτι από μένα.

ΡΕΝΑ. (άγριεύοντας).— Άνανδρέ!... Θες να με πληρώσης... Σάν μία γυναίκα τού δρόμου!... Άνανδρέ!... Και νομής πως θά έξοφλήσης άπέναντί μου με λίγα βρόμια χαρονομίατα;... Μά έτσι είσατε σεις ό πληροί. Φαντάζεστε ότι μπορείτε να έξοφλάσετε τά πάντα με τά γράμματά σας. Μά ένατοιμωρία να μου δώσης, δεν θά μπόρσης να ξεληρώσης όλα σου έδωσα. Άκούξ;... Η άγάτη μόνο με άγάτη πληρώνεται. Με τίποτα άλλο... Τίποτα άλλο δεν είνε στον κόσμο τόσο μεγάλο, τόσο πολύτιμο σαν άγάτη.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.— Έχεις δίκιο, Ρένα. Αλλά, βλέπεις, ή πραγματικότητα είνε σαλήρη. Μπροστά της θνιάζονται και τά ώραιότερα ήνευρα. Τι να γίνη;

ΡΕΝΑ.— Τι να γίνη... Βέβαια να τί γίνη!... Έγώ ήμουν καταδικασμένη από πριν. Έπρεπε να τό περιμένα. Μά πιότερα σ' έσένα, όπως στο Θεό. Φανταζόμουν ότι εσύ δεν είσαι σαν τους άλλους κι ότι μ' αγαπάς. Πίστευα στην άγάτη σου. Δεν συλλογίζομουν τίποτα άλλο. Ημουν μεθυσμένη από τά γλυκά σου λόγια, απ' τά φιλά σου... Τώρα... τώρα βλέπω, άλλοιμονο, ότι όλα αυτά δεν ήσαν παρά ψεύμα, ήθροσεύση, πλεκτάνη.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.— Είσαι ήθεροβλική, Ρένα. Δεν έχεις πείρα τού κόσμου.

ΡΕΝΑ.— Μά βλέπεις, φίλε μου, εσύ είσαι ο πρώτος και μόνος άνθρωπος που άγάτησα. Δεν έχω πείρα βέβαια. Δεν ήξερα ότι μπορεί ένας άνθρωπος να ήθροκρινεται τόσο.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.— Και όμως, Ρένα... Σ' άγάτησα αληθινά...

Γονατίζει, την αγκαλιάζει και την φιλεί...

ΡΕΝΑ.— Σώπα... Σώπα... Μην λές πιά αυτή την ιερή λέξη... Έν όνόματι αήτης μ' έξηγάτησης. Φτάνει πιά. (Με ήθος άποφασιστικά). Μά ναι, έχεις δίκιο! Πρέπει να χωρισώμε... Πρέπει να έξαματιστώ από τί ζωή σου!... Μά πές μου λοιπόν... Είνε ήθροση αυτή που παίρνεις;

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.— Ω, δεν είνε ώραία άποψε σου!... Δεν έχει ούτε τά μάτια σου, ούτε τά χείλη σου...

ΡΕΝΑ.— Είνε όμως πλούσια, δεν είνε έτσι; Και ήθροτοκράτης; Ω, βέβαια, τά δικά της δάχτυλα δεν θά είνε έτσι κατατρινημένα από την βελόνα σαν τά δικά μου!... Και... την άγατάς;...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.— Σού είπα... Η κοινωνικές ήθροσεύσεις, ή θέλησης των γονέων μου, με άναγάζουν να την πάρω... Τι να κάνω; Λοιπόν, Ρένα... Έσύ που είσαι τόσο καλή... Έσύ που είσαι τόσο λογική... Θά μου δώσης πίσω τά γράμματά μου!...

ΡΕΝΑ.— Γιατί!... Φοβάσαι να μη τά στείλω στην μνηστή σου; Χά!... Χά!... Χά!... Πόσο δεν την ξέρεις την φτωχή σου φίλη! Όχι, δεν θά τά στείλω στην μέλλουσα σύζυγό σου, να είσαι ήθροτος γ' αυτό!... Αλλά και δεν θά σου τά δώσω! Ποτέ!... Ποτέ!...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.— Ρένα, πάλι ξαναγίνονται παιδί... Ξαναγίνονται ένα πεισματάρικο, μικρό παιδί!...

ΡΕΝΑ.— Ναι, ένα πεισματάρικο παιδί!

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.— Και όμως... Δεν πρέπει να με βασανίζης για ένα παιδαίτιο πείσμα...

ΡΕΝΑ.— Άχ, Φραγκίσκο!... Τι όνόματα δίνεις στον πόνο μου. Παιδαίτιο πείσμα!... Μά τά γράμματά σου, άγάτη μου, είνε τό μόνο που θά μου μείνη από την άγάτη σου, από σένα... Άγάτη μου... Ναι, έχω την άναμωρία να σ' αγαπά άόλημη!... Μη μου πάρης την μνηή παρηγοριά που θά μου άποκεινη σαν σε χάσο!... Θέλω τά γράμματά σου να μου μιλούν, όταν τά χείλη σου δεν θά μου λένε πιά ούτε καλή μέρω... Θά τά διαβίξω τις νύχτες, όταν θά είμαι μόνη και θά ξαναζώ τά περιμένα μας... Όλα τά γράμματά σου είνε γεμάτα άγάτη... Κανένα δεν θά μου πη ποτέ τά σκληρά λόγια που μου είπες άποψε.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.— Ρένα!... Πρέπει, αν μ' αγαπάς, να μ' ανής λογική ως τό τέλος... Πρέπει να μη μου άφηνθής ότι σου ζητώ.

ΡΕΝΑ.— Κι έγώ σου ζητώ μία τελευταία χάρι, να μη μου πάρης πίσω τά γράμματά σου. Αφήσε μου αυτή την μοναδική παρηγοριά και συντηροιά.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.— Ρένα! Θά σου δώσω ότι και άν μου ζητήσης.

ΡΕΝΑ.— Άχ! Τι μπορώ να θέλω πιά!... Αφού χάσης την άγάτη σου, τί μ' ένδιαιρέσει όλος ο κόσμος πιά!... Ναι, θά σου δώσω τά γράμματά σου!... Γιατί ν' ανταλλάξω μ' αυτά; Έχεις δίκιο, θά σου τά δώσω. Μά θά μου δώσης ότι σου ζητήσω.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.— Και περισσότερα από όσα θά μου ζητήσης, Ρένα... Είμαι τόσο πλούσιος και παίρνω και τόσο μεγάλη προίκα... Λοιπόν, τί θέλεις;

ΡΕΝΑ. (βγάξει ένα κλειδάκι που τό έχει κρεμασμένο στο στήθος με μία μικρή άλυσίδα).— Νά, αυτό είνε τό κλε.δι τού μικρού εκείνου σαρταριού στο τραπεζάκι... Εκεί μέσα είνε όλα τά γράμματά σου!... Μά, πριν τά πάρης, θέλω να μου δώσης...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. (παίρνοντας τό κλειδί).— Ό,τι θέλεις, Ρένα...

ΡΕΝΑ.— Ένα φιλή!...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.— Ω!...

ΡΕΝΑ.— Ναι! Ένα φιλή, έτσι για άτοχαμετισμό!... Μη μου τό άφηνθής...

(Ο Φραγκίσκος γονατίζει, την αγκαλιάζει και την φιλεί. Έκείνη τού ανταποδίδει τό ψεύτικο φιλή του μ' ένα φιλήμια άπελευμένη, φλογερό, τρελλά).

ΡΕΝΑ.— Λοιπόν, άνοιξέ τό σιντάκι. Είνε εκεί μέσα όλα σου τά γράμματά.

(Ο Φραγκίσκος πλησιάζει στο τραπέζακι, άνοιγει τό σιντάκι, βρβίλνει ένα δέμα επιστολών και τό παίρνει με χιρά. Ένωματίζεται ή Ρένα κλησιάζει στο παράθυρο, τό άνοιγει και κρησιάζει έξω!...).

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.— Α! Θεέ μου!... Θεέ μου!... Έτσεσ από τό παράθυρο!... Σκοτώθηκε! Τι παιδί! Τι παιδί!...

